

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA *OPĆOJ AUDIJENCIJI* Srijeda, 27. lipanj 2018. [\[Multimedia\]](#)

Pozdrav hodočasnicima iz organizacije „Deaf Catholic Youth Initiative of the Americas” (DCYIA)

Dragi prijatelji, srdačno pozdravljam skupinu „Deaf Catholic Youth Initiative of America”. Molim se da vam vaše hodočašće, koje ste nazvali „Vrijeme za hod s Isusom”, uzmogne pomoći da rastete u ljubavi prema Kristu i jedni prema drugima. Gospodin čuva posebno mjesto u svom srcu za sve osobe s posebnim potrebama, a jednako tako i nasljednik sv. Petra! Nadam se da će vas vrijeme koje ćete provesti u Rimu duhovno obogatiti i osnažiti vaše svjedočenje Božje ljubavi prema svojoj djeci. Nastavljate sada svoje putovanje, molim vas da se molite za mene. Neka vam svemogući Bog svima udijeli obilje svojih blagoslova!

Pozdrav Svetoga Oca izaslanstvu organizacije "Special Olympics"

Upućujem poseban pozdrav izaslanstvu organizacije "Special Olympics" povodom pedesete obljetnice njezina osnutka. Svijet sporta pruža posebnu priliku ljudima da rastu u međusobnom razumijevanju i prijateljstvu i ja se molim da ovaj olimpijski plamen bude znak radosti i nade u Gospodinu, koji svojoj djeci daje darove jedinstva i mira. Svima koji podupiru ciljeve organizacije "Special Olympics" od srca podjeljujem blagoslove radosti i mira Svemogućeg Boga.

Božja ljubav prethodi zakonu i daje mu smisao

Draga braćo i sestre dobar dan!

Danas se ova audijencija održava isto kao i prošle srijede. U Dvorani Pavla VI. su mnogi bolesnici, ondje su da bi se zaštitili od vrućine i da bi im bilo ugodnije. Audijenciju će pratiti na velikom videozaslону, oni su zajedno s nama, to jest ne postoje dvije audijencije, već samo jedna. Pozdravimo bolesnike koji su u Dvorani Pavla VI. Nastavljamo govoriti o zapovijedima koje su, kao što smo rekli, više no zapovijedi, Božje riječi njegovu narodu da hodi pravim putem, putem dobra; to su riječi ljubavi jednoga Oca. Deset riječi započinje ovako: „Ja sam Jahve, Bog tvoj, koji sam te izveo

iz zemlje egipatske, iz kuće ropstva" (Izl 20, 2). Taj bi se početak mogao činiti nepovezanim s pravim i istinskim zakonima koji slijede u nastavku. Ali tome nije tako.

Zašto je Bog dao taj proglas o sebi i oslobođenju? Zato što se na goru Sinaj dolazi nakon što se prešlo Crveno more: Bog najprije spašava Izraela, a zatim traži povjerenje.^[1] To jest, Dekalog započinje Božjom velikodušnošću. Bog nikada ne traži ako prije ne daje. Nikada. Najprije spašava, najprije daje, a zatim traži. Takav je naš Otac, on je dobri Bog.

I tako možemo razumjeti važnost prve izjave: „Ja sam Gospodin, Bog tvoj". Postoji neko posjedovanje, neki odnos, uzajamna pripadnost. Bog nije stranac: on je tvoj Bog.^[2] Ovo baca svjetlo na čitav Dekalog i otkriva također tajnu kršćanskog djelovanja jer je to isti Isusov stav koji kaže: „Kao što je Otac ljubio mene tako sam i ja ljubio vas" (Iv 15, 9). Krist je Očev miljenik i ljubi nas tom ljubavlju. On ne polazi od sebe već od Oca. Često su naša djela bezuspješna jer polazimo od sebe samih a ne od zahvalnosti. A onaj tko polazi od samoga sebe, gdje na kraju prispjeva? Dolazi samome sebi! Ne može se pomaknuti s mjesta, vraća se sebi. Upravo zbog tog egoističnog stava ljudi u šali kažu: „Ta osoba je obični egoist, ja pa ja, i za sebe". Izlazi iz samoga sebe i vraća se sebi.

Kršćanski je život prije svega besplatni odgovor velikodušnom Ocu. Kršćani koji slijede samo „dužnosti" pokazuju da nisu imali osobno iskustvo onog Boga koji je „naš". Ja moram činiti to, to i to... Samo dužnosti. Ali nešto ti nedostaje! Koji je temelj te dužnosti? Temelj te dužnosti je ljubav Boga Oca, koji najprije daje, a zatim zapovijeda. Stavljati zakon ispred odnosa ne pomaže na putu vjere. Kako neki mladi čovjek može željeti biti kršćanin, ako polazi od obaveza, poslova, ustaljenosti a ne od oslobođenja? Biti kršćanin je put oslobođenja! Zapovijedi te oslobađaju od tvoje sebičnosti a oslobađaju te zato što postoji Božja ljubav koja te nosi naprijed kroz život. Rastemo i izgrađujemo se kao kršćani ne snagom svoje volje, već prihvaćanjem spasenja, tako da pustimo da budemo ljubljeni: najprije Crveno more, a tek zatim gora Sinaj. Najprije spasenje: Bog spašava svoj narod na Crvenome moru; zatim mu na Sinaju kaže što mu je činiti. Ali taj narod zna da te stvari čini jer je spašen od Oca koji ga ljubi.

Zahvalnost je karakteristična crta srca koje pohodi Duh Sveti; da bismo slušali Boga treba se prije svega spominjati njegovih dobročinstava. Sveti Bazilije kaže: „Onaj tko ne dopusti da ta dobročinstva padnu u zaborav, usmjerava svoj korak prema kreposti i prema svakom djelu pravde" (Regole brevi, 56). Gdje nas sve to vodi? To nas vodi do toga da se učimo spominjanju:^[3] kolike je samo lijepe stvari Bog učinio za svakog od nas! Kako je samo velikodušan naš nebeski Otac! Sada vam želim predložiti malu vježbu, neka svatko, u tišini, odgovori u svome srcu. Koliko je lijepih stvari Bog učinio za mene? To je pitanje. Neka svaki od nas odgovori u tišini. Kolike je lijepe stvari Bog učinio za mene? I to je Božje oslobođenje. Bog čini tolike lijepe stvari i oslobađa nas.

Ipak, svaki od nas može osjetiti da nije još uvijek imao istinsko iskustvo Božjeg oslobođenja. To se

može dogoditi. Možda se netko zagleda u svoju nutrinu i nađe ondje samo osjećaj dužnosti, duhovnost robova a ne djece. Što učiniti u tome slučaju? Isto što je učinio izabrani narod. U Knjizi Izlaska se kaže: „Izraelci su još stenjali u ropstvu. Vapili su, a njihov vapaj za pomoć sred ropstva uzlazio je k Bogu. Bog je čuo njihovo zapomaganje i sjetio se svoga saveza s Abrahamom, Izakom i Jakovom. I pogleda Bog na Izraelce i zauze se za njih" (Izl 2, 23-25). Bog misli na mene.

Božje djelo oslobođenja stavljeno na početku Dekaloga – to jest zapovijedi – je odgovor na tu tužaljku. Mi ne spašavamo sami sebe, već se iz naših grudi izdiže vapaj u pomoć: „Gospodine, spasi me, Gospodine nauči me putu, Gospodine pomiluj me malo, Gospodine daj mi malo radosti". To je vapaj koji traži pomoć. To nam je zadaća: moliti da budemo oslobođeni od egoizma, od grijeha, od okova ropstva. Taj vapaj je važan, to je molitva, to je svijest da u nama ima još uvijek nešto što stenje pod teškim jarmom ropstva koji nas pritišće. Ima toliko toga što nije oslobođeno u našoj duši: „Spasi me, pomози mi, oslobodi me". To je lijepa molitva Gospodinu. Bog očekuje taj vapaj, jer može i želi raskinuti te okove; Bog nas nije pozvao na život da budemo potlačeni, već zato da budemo oslobođeni i živimo u zahvalnosti, slušajući s radošću Onoga koji nam je dao toliko toga, neizmjereno više od onoga što ćemo mi ikada moći dati Njemu. Lijepo je to. Neka je Bog blagoslovljen za sve ono što je učinio, čini i učiniti će za nas"

[1] U rabinskoj se tradiciji nalazi tekst koje pomažu to objasniti: „Zašto deset riječi nije proglašeno na početku Tore? [...] S čim se to može usporediti? S nekim čovjekom koji je, preuzevši vlast nad jednim gradom, pitao njegove stanovnike: "Mogu li vladati nad vama?". Ali oni odgovoriše: "Što si učinio dobra da tražiš da vladaš nad nama?". I što je, dakle, ovaj učinio? Sagradio im je obrambene zidove i vodovod koji je omogućio gradu opskrbu vodom; zatim je za njih vodio ratove. I kad je ponovno pitao: "Mogu li vladati nad vama?", oni mu odgovoriše: "Da, da". Tako i Bog izvede Izrael iz Egipta, razdijeli za njih vode more nadvoje, učini da za njih pada mana s neba i provre voda studena, donese im u letu prepelice i na kraju povede rat protiv Amaleka. I kad ih je upitao: "Mogu li nad vama vladati?", oni mu odgovoriše: "Da, da" (Il dono della Torah. Commento al decalogo di Es 20 nella Mekilta di R. Ishamael, Rim 1982., str. 49).

[2] Usp. Benedikt XVI., Enc. [Deus caritas est](#), 17: „Povijest ljubavi između Boga i čovjeka sastoji se upravo u činjenici da to zajedništvo volje prerasta u zajedništvo misli i osjećaja te se, na taj način, naše htijenje i volja sve više podudaraju s Božjom voljom: Božja volja nije više za mene neka izvanjska volja, koju mi zapovijedi izvana nalažu, već je to sada sama moja volja, što se temelji na spoznaji da je, zapravo, Bog dublje prisutan u meni od mene sama. Tada raste predanje u Boga i Bog postaje naša radost".

[3] Usp. Homilija na misi u Svetoj Marti, 7. listopada 2014.: "[Što znači moliti?] To znači spominjati se pred Bogom svoje povijesti. Zato što naša povijest [je] povijest njegove ljubavi prema nama". Usp. Detti e fatti dei padri del deserto, Milano 1975., str. 71: „Zaborav je korijen svih zala".

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana